

Välbesökt månadsmöte

Anna Trogen

2010 års oktobermöte i Strömstad Släktforskarförening drog nästan tre gånger så många medlemmar jämfört med andra månadsmöten. Vad stod på programmet? Jo, **Hilma Svedahl född Wounsch**, som grävde guld i 15 år i Klondyke. Hennes släktingar, Arne R. Andersen och Ingrid Wounsch, berättade om Hilmas fängslande levnadshistoria. Arne hade med moccasiner och Ingrid visade guldföremål, som deras familjer fått som gåvor. Guldet sydde Hilma in i korsetten.

Fiskardottern Hilma föddes på Syd Hälsö den 2 oktober 1870 i en syskonskara på tio barn. Hon var ofta med sin far, fiskaren Karl Wounsch, på havet. Genom att ro och fiska med honom utvecklade hon både råhet och styrka. Far och dotter var ofta ute på längre turer till havs. Fadern köpte andelar i skutor och vid hans död ärvde barnen 800 kronor var. Hilma studerade bl. a. på en folkhögskola. Drömmen att resa till Amerika, som många ungdomar hade på den tiden, förverkligades av Hilma.

Hilma reste från Christiania med ångbåten "Norge" till New York i juni 1897. Långa och kyliga dagar till havs. Maten bestod bl.a. av risgrynsgrot. Kojplatsen var längst ned på båten. Hilma fick arbete som tjänsteflicka hos en familj i New York. Hon trivdes inte i storstaden, så efter fyra år reste hon tåg tvärs över kontinenten till Sacramento. Hon fortsatte sedan till Portland, där en farbror till Hilma bodde. Från Sacramento åkte hon prärievagn genom vildmarken till Portland. "Don't worry" – hennes valspråk, myntades kanske här i vildmarken.

Guldäventyret i Alaska lockade!

Hilmas farbror hjälpte henne komma vidare. 1898 exploderade invånarantalet i Dawson city i Kanada från 50 till 30.000 invånare. För att komma dit var hon tvungen att komma igenom det farofylla Chillkootpasset. Vinden var iskall och temperaturen 40 minusgrader. Stigningen var 1000 meter. Vi vet inte när Hilma passerade Chillkootpasset första gången, men i ett brev hem 1913 berättade hon om färden längs Yukonälven. På den åkte hon med tre irländare som inte kunde ro. Efter sex månader kom de till en guldgrävarcamp. Hilma fortsatte därifrån på egen hand. I femtio minusgrader körde hon med hundspann i ödemarken. Vid ett tillfälle körde hon vilse och blev räddad av eskimåer. Kaffet var gott, så hon långt senare och menade att hon hade klarat sig oavsett om eskimåerna hade kommit till undsättning.

(fortsättning på sidan 14)

Kanske ställer jag förväntningarna för högt. Kanske skall man dra en jämförelse med guldvaskning i Alaska. När Hilda Svedal stod med sin vaskpanna under vattenstrålen som spolande undan de många gruskornen, var hon förstas överlycklig över det fåtal tunga guldkorn som blev kvar på botten.

Faktiskt blev det kvar ett guldkorn på vaskpannan nu på nyåret, en matchning på mina anor #722/723 Torsten Tormosson och Karin Andersdotter (med okända födelse- och dödsår på 1600-talet). Roboten hade funnit samma personer på *Karlsen Web Site*, ett släkträd med 5525 personer som skapats av Anne Marit Karlsen och som går tillbaka till Ragnvald Mørejarl, född omkring 830.

Tavlan är enorm, och på en liten tolvtumsskärm ser man ju bara en ynka liten bit i taget. Men så här ser det i alla fall ut i området kring Torsten Tormosson och Karin Andersdotter

Se vidare **Kring kaffebordet**.

